

Fremskridt, som det overhovedet under de nuværende Forhold kan haabes. Jeg veed meget vel, at det ikke er den høitærede Formands Skyld, at det har trukket saa langt ud, inden denne Sag er kommen for, men vistnok er det, at der er hengaaet saa lang Tid, at det vilde være altfor dristigt, om jeg ventede, at Sagen kunde gaae igjennem begge Thing i denne Samling, selv om vi kun tage Hensyn til den Tid, vi sandsynligviis endnu have tilbage, uden at ændse andre Hindringer. Det, jeg altsaa beder bemærket, det er, at jeg ikke har dristet mig til at gribe til det private Initiativ i et Forhold, hvor man ellers ikke burde gjøre det, uden netop fordi denne Sag har naaet et saadant Trin i sin Udvikling, at Regjering og Folkething have den som fælles Eiendom. Der er en Tradition i enhver Rigsdags Virksomhed, og der er en Tradition i enhver Regjerings Virksomhed; Regjeringen kan ikke sige, at denne Sag er den fremmed, ligesaa lidt som Rigsdagen og navnlig Folkethinget kan sige, at det er en Sag, som kommer til den uden Regjeringens Bearbejdelse ved privat Initiativ. Altsaa, jeg søger kun at aflevere Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den tidligere har staaet, saaledes som den er bearbejdet af Regjering og Udvalg i Forening, og saaledes modnet til at gaae til sin anden Behandling og til at faae sin Afgjørelse, sin Dom her af det høitærede Thing. Dette er imidlertid ikke min eneste Grund til at fremkomme med Forslaget.

Det vil være de ærede Herrer bekendt, at der ved deres egen Virksomhed er gjort et stort Skridt fremad, hvorved det er blevet muligt, eller rettere blevet betydeligt lettere at faae denne Reform gennemført. De have ved at vedtage Straffeloven gjort det meget lettere at gennemføre Rævningsinstitutionen. Det, som er det Eiendommelige for Straffeloven, naar man kun skal fremhæve enkelte Hovedpunkter, det er, at den ved sin store Humanitet tager Hensyn til den danske Folkecharakter og til den Udvikling, det danske Folk staaer paa i sædelig og aandelig Henseende. Det er den ene Side af Straffelovens Charakter, den anden er den, at der er givet et meget stort Spillerum med Hensyn til Straffene, at det er overladt til Dommeren i det enkelte Tilfælde

at vælge mellem Straffe af overordentlig forskjellig Grad. Medens nu det, at Straffeloven ved at affaffe mange overordentlig strenge Straffebestemmelser, der vilde have gjort det vanskeligt for Dommeren at samarbejde med Rævninger, har gjort det meget lettere at indføre Reformen, har Straffelovens Gjennemførelse paa den anden Side i mine Tanker gjort det langt mere nødvendigt end tidligere, at Reformen bliver gennemført. Der er en væsentlig Forskjel paa Dommerens Stilling, saaledes som den nu er, og hvad den vil være, naar han er Formand i Rævningsretten. Dette viser sig ved at see hen til Overinstantsernes Stilling med Hensyn til Bedømmelsen af de enkelte Straffesager. Hvorfor giver man det store Spillerum i Straffene? Det er aabenbart, at man vil, at Dommeren skal kunne betragte hver enkelt Sag efter dens Eiendommelighed og hver enkelt Forbryder efter den Maade, hvorpaa han i det enkelte Tilfælde har forbrudt sig, og skal søge derefter at udmaale Straffen. Det er ganske vist i de fleste Tilfælde et, jeg kan gjerne sige, overmenneskeligt Arbejde, fordi det kræver, at Dommeren skal see ind i Sjælene og skal bedømme det, som det saa godt som er umuligt for et enkelt Menneske fuldstændigt at bedømme. Men vist nok er det, at jo vanskeligere det er at sælde en Dom efter den enkelte Forbryders sande Bestaafenhed og at udmaale Straffen derefter, saa meget mere nødvendigt er det at lade Alt, hvad der overhovedet kan være veiledende for Dommeren, træde bestemt frem for ham, der skal udmaale Straffen. Nu er det vistnok sikkert, at vore Overdomstole ville til alle Tider bevare den Dygtighed, den Samvittighedsfuldhed, den ivrige Stræben efter i de enkelte Tilfælde at gjøre, hvad Ret er — ingen Tvivl kan der være i saa Henseende —, men vist er det ogsaa, at det i mangfoldige Tilfælde vil være saare vanskeligt for Overdomstolene at faae Sagerne paa den Maade — lad mig kalde det individualiserede — fremstillede i deres fulde Lys, med den fulde Gjennemsigtigthed, for at de kunne affige deres Dom. Det er netop en af Fordelene, som man tænker sig at opnaae ved at anbefale Offentligheds og Mündligheds Gjennemførelse i